

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce: **V. O.**, zastoupený Mgr. Zuzanou Kratěnovou, advokátkou, sídlem Bělehradská 572/63, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. OAM-1029/ZA-ZA11-K02-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2020, č. j. 2 Az 20/2019 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal dne 3. 12. 2018 žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil tím, že chce být v České republice se svojí manželkou, která zde má dlouhodobý pobyt. Doma na Ukrajině je sám, nic ho tam nečeká, jiné důvody k žádosti nemá. Dále uvedl, že pochází ze Zakarpatské oblasti, má ukrajinskou národnost, je pravoslavného náboženství, nikdy se politicky neangažoval a není členem žádné politické strany. K rodinným poměrům sdělil, že je ženatý a má dvě děti. Obě děti jsou již samostatné a žijí na Ukrajině. Žalobce vlastní v obci D. rodinný dům, ve své vlasti byl naposledy v září roku 2018. Sdělil, že již dříve mu byl v České republice udělen dlouhodobý pobyt, avšak neví, kdy to bylo. Nyní sem jezdí pravidelně každý rok za manželkou. Ke svému zdravotnímu stavu dodal, že jej bolí kolena a záda.

[2] Při pohovoru konaném dne 6. 12. 2018 žalobce doplnil, že ve své vlasti pobýval celý život ve vesnici D., kde dosud žije jeho matka a bratr. O mezinárodní ochranu požádal až nyní, protože mu byl udělen výjezdní příkaz s povinností vycestovat do 3. 12. 2018. Uvedl, že ztratil zaměstnání u společnosti Mikmak invest s.r.o. Jelikož měl pracovní vízum

navázané na pobyt, přišel o něj. Sdělil, že své vlasti neměl žádné problémy se státní správou, nečelil ani jiným problémům, ale není tam práce.

[3] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil.

[4] Žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se se závěry žalovaného, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobce legalizovat si tímto způsobem další pobyt na území České republiky, kde žije jeho manželka, a že další motivací je zhoršená ekonomická situace na Ukrajině. Dle městského soudu však žalobce v průběhu správního řízení neuvedl (ani nebyly zjištěny) žádné azylově relevantní skutečnosti. Městský soud neshledal v postupu žalovaného pochybení. Žalovaný si opatřil potřebné podklady, zabýval se všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a žalobci bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného městský soud pokládal za zákonné, řádným způsobem a srozumitelně odůvodněné. Za správný městský soud označil i závěr žalovaného týkající se humanitárního azylu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že žalovaný v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neprovedl řádně potřebná šetření. Žalovaný se nezabýval všemi tvrzeními stěžovatele. Spokojil se pouze s konstatováním, že stěžovatel podal žádost výlučně z ekonomických důvodů, neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by byl vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů a že by mu v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem žalovaného o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, neboť v průběhu správního řízení uvedl relevantní důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Na základě bližšího zkoumání a řádného vyhodnocení rodinné, sociální a ekonomické situace je zřejmé, že stěžovatel je zcela vázán a integrován na území České republiky. Žalovaný dle stěžovatele rovněž řádně neposoudil, zda v jeho případě nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na závěru, že se dostatečně zabýval všemi tvrzeními stěžovatele a že ve svém rozhodnutí srozumitelně a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu vyhodnotil jím podanou žádost. Žalovaný zároveň zdůraznil výjimečnost institutu humanitárního azylu, pro jehož udělení v dané situaci neshledal důvody.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k

pokračování

výkladu tohoto pojmu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění připojuje.

[8] Stěžovatel předně v kasační stížnosti toliko v obecné rovině poukazuje na vady rozhodnutí městského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, aniž by blíže upřesnil, v čem konkrétně pochybení či nezákonnost vydaných rozhodnutí spatřuje. Není tedy zřejmé, jaké úvahy stěžovatel v rozhodnutí městského soudu a žalovaného postrádá, případně s jakými konkrétními závěry vyslovenými městským soudem polemizuje. Na formulaci důvodů kasační stížnosti lze přitom plně vztáhnout závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který se ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, podrobně vyjádřil k formulaci žalobních bodů: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Líčení skutkových okolností tak nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Vzhledem k tomu, že v nyní souzené věci stěžovatel své námitky nekonkretizoval co do uvedení skutkových důvodů, pro které se s napadeným rozsudkem městského soudu neztotožňuje, nejsou námitky stěžovatele pro svou obecnost způsobilé bližšího soudního přezkumu.

[9] Kasační argumentace stěžovatele nadto částečně neodpovídá výrokové části rozhodnutí žalovaného. Žalovaný totiž v daném případě stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval podmínkami jejího udělení dle veškerých výše uvedených ustanovení zákona. Žádost stěžovatele tedy nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jak stěžovatel nesprávně uvedl v podané kasační stížnosti.

[10] Městský soud se jednotlivými žalobními námitkami stěžovatele zabýval a srozumitelně v napadeném rozsudku vysvětlil a odůvodnil, proč rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Rozsudek městského soudu tak není zatížen nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srovnej např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[11] Namítal-li stěžovatel, že bylo na místě udělit mu azyl z humanitárních důvodů, jelikož je na území České republiky zcela integrován, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že *„smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody*

udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“ (srovnej rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 - 33, či usnesení ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 Azs 286/2017 - 35). Žádná z uvedených situací však v případě stěžovatele nenastala.

[12] Ve shodě s městským soudem Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany tak nemohou být dle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu snahy o legalizaci pobytu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81), ani ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, nebo ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tak v posuzované věci neshledal podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho postavení, a proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu